

Elin Hilderbrand Zvonul

Traducere din limba engleză
IRINA BANDRABUR

CUPRINS

Aprilie.....	9
Mai.....	35
Iunie.....	129
Iulie.....	169
August.....	281

MADELINE

Primele două apeluri fuseseră de la Marlo, asistenta lui Angie, dar al treilea fu chiar de la Angie, iar Madeline lăsă să intre mesageria vocală. Știa ce urma să-i spună Angie, pentru că Marlo transmisese mesajul foarte clar: aveau nevoie de prezentarea noului roman până vineri. Sau, *cel mai târziu*, luni. Afacerea lor se învârtea în jurul termenelor-limită.

Ascultând cuvintele lui Angie, Madeline ținu telefonul la câțiva centimetri de ureche, ca și când distanța ar fi putut atenua impactul mesajului.

„Roman nou. Vineri. Cel târziu luni. După cum sunt sigură că știi, Madeline.“

Madeline era lângă bufetul din bucătărie, cu carnețelul de notițe gol lângă ea. Își scrisese romanul precedent, *Islandia*, încet – cum se scurge mierea rece dintr-un borcan. Înaintase greu, rând cu rând, paragraf cu paragraf, dar traiectoria îi fusese dintotdeauna clară. *Islandia* fusese o poveste distopică despre Nantucket, cu acțiunea plasată în viitor, peste patru sute de ani. Insula era măcinată de Oceanul Atlantic din cauza încălzirii globale. Toată lumea era condamnată, cu excepția eroilor adolescenți imaginați de Madeline, Jack și Diane (numiți după cântecul ei preferat din copilărie), veri de-al doilea, care supraviețuiseră într-o bărcuță până la finalul romanului.

Madeline se inspirase din cele șapte luni pe care le petrecuse îngrijindu-și socrul, pe Big T, înainte ca acesta să moară. Cancerul lui de prostată era în metastază și îi atacase creierul, apoi ficatul și, deși o măcinase psihic pe Madeline, pentru imaginația ei fusese benefic.

Gândurile ei se învârtiseră atunci în jurul ideii de boală, de degradare a corpului, de disoluție a omenirii. Apoi citise în *The New Yorker* un articol fascinant despre încălzirea globală (se abonase încă de la vârsta de nouăsprezece ani pentru a-și lărgi perspectivele). Articolul spunea că dacă omenirea nu își va schimba tiparele de consum, insule precum Nantucket și Martha's Vineyard și insule-barieră precum Outer Banks vor fi acoperite de ape în mai puțin de patru secole.

Islandia se deosebea de genul autobiografic al celor două romane scrise de ea înainte, *Coasta plăcerilor* și *Hotel Springford*. Fusese primit cu căldură de editura ei și desemnată o carte „mai importantă“. Agentul lui Madeline, Redd Dreyfus, negociase un contract genial, un avans de șase cifre pentru două cărți. Fusese un pas atât de neașteptat și de captivant, încât ai fi zis că părul blond și creț al lui Madeline aproape luase foc.

Cu toate astea, acum, mare parte din avans fusese cheltuită pentru a face o investiție împreună cu Eddie, iar Madeline trebuia să trimită cel puțin o idee pentru un al doilea roman – o descriere de o sută de cuvinte pentru catalogul care urma să fie trimis agenților de vânzări.

Dar ea nu avea nici atât.

Era într-un blocaj.

Angoasa îi fu întreruptă de zgomotul unei dube de la o firmă de curierat și de bufnitura unui pachet pe veranda casei. Se grăbi afară, sperând să găsească în cutie o idee pentru noul său roman genial, dar dădu cu ochii de portretele școlare ale fiului său, Brick.

Uau, minunat!

Madeline se așeză pe prima treaptă a verandei, deși afară înghețase, și ea nu-și luase haina. Era uimită de felul în care portretul îl înfățișa pe Brick pe vremea când fusese băiețel, cu părul des și blond și gropița adâncă din obrazul drept, dar și ca bărbat în devenire. Avea să arate ca Trevor și Big T, dar cu ochii mari ai lui Madeline și cu zâmbetul ei (care, credea ea mereu, în spirit critic, îi arată prea mult din gingie).

Luă portretele în casă, scoase toate pozele de școală ale lui Brick din dulap și le așeză pe covor, în ordine, de la grădiniță până la liceu.

„Ce copil frumos!“ se gândi. Își dorise cu disperare încă unul, dar după trei avorturi spontane, renunțase.

Se întrebă dacă Grace primise portretele gemenelor și dacă trecuse prin același ritual în casa ei de pe Wauwinet Road. Își luă telefonul, gândindu-se doar pentru o clipă la mesajul oribil, amenințător, de la Angie, și o sună pe Grace.

Pe telefonul fix nu-i răspunse nimeni. Poate Grace era afară cu găinile. Poate era în grădină. Poate avea o migrenă. Madeline obișnuise să țină socoteala migrenelor lui Grace într-un calendar special, până când Trevor îl găsisese și-i spusese că unul din motivele pentru care s-ar fi putut să nu fie atât de productivă la scris pe cât își dorea era că-și permitea să-și facă griji despre lucruri precum migrenele lui Grace.

Ea aruncase calendarul. S-o sune pe Grace pe telefonul mobil? Grace nu răspundea niciodată la el, își verifica mesajele o dată la două sau trei săptămâni. Madeline ar fi avut mai multe șanse s-o contacteze dacă-i expedia o scrisoare.

Închise telefonul fără să lase vreun mesaj și apoi adună pozele cu Brick. Era limpede. În casa asta *nu putea să facă nimic*. Mașina de spălat vase o chema: „Golește-mă!“ Hainele din uscător o che-
mau: „Împătorește-ne!“ Mesele spuneau: „Șterge-ne!“ Mereu era *câte ceva* – suna telefonul fix, veneau gunoierii, în fiecare seară trebuia să planifice, să meargă la cumpărături și să prepare cina! Brick trebuia dus sau luat de undeva, mașina trebuia dusă la revizie, deșeurile trebuiau sortate pentru reciclat, trebuia să calculeze mereu balanța carnetului de cecuri, facturi de plătit. Alte mame comentau cât de drăguț era probabil că Madeline putea „să lucreze de acasă“. Dar lucrutul de acasă era o bătălie constantă între muncă și gospodărie.

„Vineri. Luni cel târziu.“

Ușa de la intrare se deschise și se închise, iar Madeline auzi un fluierat, ceva din *Mary Poppins*. Se făcuse deja atât de târziu?

Intră Trevor, soțul ei, purtând chipiul lui simpatic de pilot.

– *Chim-chiminey, chim-chiminey, chim-chim-cheroo!*

Trevor se credea un nou Dick Van Dyke¹.

– Bună! spuse el.

¹ Actor american (născut în 1924), care, în filmul *Mary Poppins*, a interpretat, în rol de coșar, melodia *Chim-chim-cheroo*, distinsă cu Premiul pentru cel mai bun cântec la ediția din 1964 a trofeelor Oscar (n.red.)

O luă pe Madeline în brațe, iar ea își odihni obrazul pe cămașa lui și pe cravata de poliester cu logoul companiei aeriene.

Trevor era pilot la Scout Airlines, care opera zboruri de la Nantucket până la Hyannis, Boston și Providence¹.

– Cum ți-a fost ziua?

Madeline începu să plângă. Nu-i venea să creadă că era deja ora cinci. Cum îi fusese ziua? *Ce zi?* Ziua ei se evaporase. Nu se putea lăuda cu nimic.

– Sunt într-un blocaj, spuse ea. N-am nici măcar o singură idee, și agentul îmi bate la ușă.

– Îți spun, ar trebui să...

Ea scutură din cap, întrerupându-l. Știa ce ar fi vrut să spună: să scrie o urmare la romanul ei *Islandia*. Era o soluție logică, dar, în inima ei, Madeline simțea că ar fi fost o soluție lașă. În finalul *Islandiei*, personajele ei se îndreptau în siguranță spre un viitor necunoscut, iar ea considera că acesta este finalul *potrivit*. Nu voia să le spună cititorilor ce se întâmplă mai departe. Dacă ar fi scris o continuare, ar fi fost doar pentru că nu fusese în stare să găsească noi personaje sau o nouă intrigă.

Nu putea să găsească nici personaje noi și nici o intrigă nouă.

Așa că poate Trevor avea dreptate. O continuare. Oare putea să anuleze sfârșitul lumii?

Își șterse ochii și își ridică fruntea să primească un sărut. Trevor spuse:

– Ce-avem la cină?

– Pizza, eventual? spuse ea. Mâncare thailandeză?

El făcu o grimasă. Madeline nu scrisese nimic, nu fusese la cumpărături și nici nu pregătise cina. Cum ar fi putut să-i explice că a încerca să găsești un subiect despre care să scrii necesita uneori mai mult timp decât scrisul însuși?

– Îmi pare rău, spuse ea.

El o sărută pe frunte.

¹ Stațiunea Hyannis și orașul Boston se află în statul Massachusetts, Providence este capitala statului vecin Rhode Island. (n.red.)

– E în regulă, spuse. Hai să luăm pizza de la Sophie T's! Brick trebuie adus acasă de la fotbal?

– Da, spuse Madeline. Cu Calgary.

Trevor își lărgi cravata și luă o bere din frigider.

– Ghici cine a fost la bordul primului meu zbor de dimineață.

– Cine? întrebă Madeline.

– Benton Coe.

– Serious?

Benton Coe era proprietarul Coe Designs, cea mai prestigioasă firmă de arhitectură peisagistică de pe insulă. El era cel care transforma proprietatea de peste un hectar a lui Grace în curtea cu cele mai elegante grădini de pe insula Nantucket și poate din întregul stat Massachusetts.

Benton Coe se întorsese.

Deci acesta putea fi motivul pentru care Grace nu răspunsese la telefon.

GRACE

Își începuse transformarea în secret, imediat după prima zi din an, ba chiar anticipând această zi.

Întoarcerea lui Benton.

Începuse să se ducă la ore de spinning la sală și slăbise zece kilograme – mare parte din ce pusese în plus când se născuseră gemenele și nu putuse da jos până acum. Scăzuse cu două mărimi la haine și avea nevoie de blugi noi. Îi dădu în sfârșit voie lui Ann, coafeza, să-i acopere firele albe și să-i adauge niște șuvițe castanii peste părul negru. Iar timpul petrecut afară în grădină și cu îngrijirea găinilor împrumutase chipului ei strălucirea primelor raze de soare ale sezonului.

De ani de zile nu se mai simțise așa mulțumită de ea însăși.

Madeline comentase pe tema asta sâmbătă seara, când ieșiseră la cină la American Season. Ea și Grace se duseseră împreună la toaletă, și, văzând-o pe Grace în oglindă, Madeline spusese:

– Arăți *super*, fată! Ești *fabuloasă*.

HOPE

Hope înfruntă zvonul că s-ar fi culcat cu Brick cu capul sus și fără să scoată un cuvânt pe această temă. Allegra se plimba din nou cu Brick între ore, făcându-l să întârzie la toate, pentru că se opreau în fața fiecărei cișmele ca să se sărute.

Hope nu putea să-i privească fără să-i vină să verse.

Între timp, Allegra încă se vedea cu Ian Coburn. Îi spunea lui Brick că „stă acasă să învețe pentru examenele finale“ și părinților că o așteaptă în capătul aleii pe Hollis care o lua la „o ședință de studiu în grup“, dar în locul fetei apărea Ian Coburn în Camaro-ul său roșu, care o lua cu el ca să studieze arta fină a sexului oral în timp ce admirau soarele apunând de pe o fâșie izolată de plajă din Madequecham.

Hope ar fi trebuit să-i spună lui Brick adevărul când se ivise ocazia: Da, Allegra se întâlnește cu Ian. Da, Allegra și-o trage cu Ian.

Într-adevăr, era sigură că motivul pentru care zvonul despre ea și Brick se stinsese atât de repede era că Allegra pusese piciorul în prag și-l sugrumase. Știa că Hope ar fi fost capabilă să spună tuturor adevărul despre ea și Ian Coburn.

Un alt motiv mai puțin plăcut pentru care zvonul despre Hope și Brick se dezumflase ar fi putut fi că nici un om întreg la cap nu și-l putea imagina pe Brick vrând să facă sex cu Hope.

Îi trecu din nou prin minte că Allegra va strica totul. Nu putea să jongleze toată vara pe insula asta mică fără să fie prinsă la un moment dat. Hope nu trebuia decât să aștepte.

Dar așteptarea era obositoare. Anul școlar se apropia cu pași repezi de final, iar vremea se încălzise. Până la sfârșitul primei săptămâni din

iunie, Hope trecuse toate examenele cu brio. Nu mai era nimic de învățat și nu avea nici o motivație să exerseze la flaut. Serviciul ei la biserica Sfânta Maria începea imediat după ce se termina școala, dar avea să fie o plictiseală liniștită și antisocială. Urma s-o ajute pe domnișoara Aguiar să îndosarieze și să facă puțină documentare pentru predicile părintelui Declan. Să răspundă la telefon și să informeze un nesfârșit șir de vizitatori că slujbele se țineau sâmbăta la cinci după-amiaza și duminica la 8.30, 10.00, și 11.30, că în zilele de lucru slujba începea la 7.30 dimineața și că mai era una în spaniolă la șapte seara, duminica.

Deocamdată, când venea acasă de la școală, Hope se așeza în hamacul bine întins între doi ulmi, cu vedere spre portul Polpis, și citea. Allegra se ducea deja în fiecare după-amiază la plajă cu prietenii ei să bea berea pe care le-o cumpăra sora mai mare a lui Bluto, ca apoi să leșine pe nisip. N-o invita niciodată pe Hope, iar prietenii ei erau acasă, citind în hamacele lor sau pregătind deja compunerile pentru admiterea la facultate. Hope se consola cu gândul că primăvara următoare, ea, Hope, va fi cea care va intra la Universitatea Virginia și la Vanderbilt și poate chiar la Duke, în timp ce Allegra se va afla pe lista de așteptare la North Podunk Junior College.

Și totuși se simțea singură.

Singura parte pozitivă din viața lui Hope erau discuțiile cu Benton despre cărți. Începuse cu *La revedere, Columbus!*, deși i se păruse demodată și macho. Îi plăcuse mult mai mult *Întâlnire în Samarra*. Benton părea chiar încântat că ea îi urma sugestiile, și, când o vedea, o întreba special unde ajunsese cu fiecare carte și dacă îi plăcea.

Conversațiile nu durau niciodată atât cât și-ar fi dorit Hope, pentru că mama ei îi întrerupea întotdeauna – îl chema pe Benton la cotețul de găini sau avea nevoie de ajutorul lui la mașina de tuns iarba. În unele zile, Grace îi pregătea prânzuri elaborate – salate Caesar cu ton uscat sau salată cu șuncă și cu ouă ochiuri pe deasupra. Aveau mereu și un coș cu chifle crocante și un fund mic de lemn cu brânză, biscuiți, cârnat, muștar, unt și migdale Marcona.

Hope tânjea să fie și ea invitată la aceste prânzuri și i se destăinuia mamei sale.

– E un interval important pentru că eu și Benton putem să stăm de vorbă, spuse Grace. Îmi pare rău, draga mea. Vrei să-ți fac un sendviș cu șuncă?

– Un sendviș cu șuncă? întrebă Hope.

– Pe o baghetă cu unt fără sare și gem de smochine? adăugă Grace. Poți să-l mănânci în hamac în timp ce citești.

Suna chiar bine, dar nu atât de bine cum ar fi fost să stea la masă cu mama ei și cu Benton.

– Aș prefera să mănânc salată cu voi, spuse Hope.

– Îmi pare rău, draga mea, spuse Grace. Avem de discutat probleme importante legate de grădină.

Probleme legate de grădină? Mama ei vorbea *serios*? Nu voia s-o cheme și pe Hope la aceste prânzuri în ciuda faptului că mereu se ruga de ele două să petreacă mai mult timp cu ea?

– În regulă, spuse Hope. Un sendviș cu șuncă ar fi bun.

Notele de final de an ale Allegrei erau foarte proaste: C minus la chimie, trigonometrie și istorie americană și un D la engleză, dar un 79 la muzică – ceea ce, explică ea, era aproape un B (nota de la muzică era impresionantă, credea Hope, de vreme ce Allegra nu avea deloc voce). Într-un gest atipic de demnitate, Eddie o informase că pe timp de vară nu va avea dreptul să conducă mașina. Lucrul acesta nu era o problemă când se vedea cu Ian Coburn în Camaro-ul lui roșu, dar, ca să-l întâlnească pe Brick, trebuia fie să ia autobuzul (care trecea pe Polpis Road doar de trei ori pe zi), fie să se milogească de Hope s-o ducă ea cu mașina.

Hope fu de acord să facă pe șoferul de mai multe ori decât ar fi făcut-o poate în mod normal doar ca să-l vadă pe Brick. El părea cu totul nefericit. Lucra cu jumătate de normă la Nantucket Bank ca „asistent pentru relații cu publicul“, ceea ce, spunea el, era cea mai plictisitoare activitate de birou. Întâmpina oamenii, îi direcționa fie la stânga, spre simplii operatori, fie la dreapta, spre ofițerii de credite. Tot în sarcina lui cădea și să le arate oamenilor cum să folosească Penny Arcade, o mașină de sortat și numărat monede, care emitea o chitanță ce putea fi schimbată apoi în bancnote. Brick arăta balonat

și palid, își pierduse strălucirea și vioiciunea din urmă cu câteva săptămâni.

Săptămâna era plină de petreceri de absolvire, iar Allegra și Brick erau invitați la toate. Hope nu fusese invitată la nici una, deși mereu când intrau în parcare la destinație, Brick spunea:

- De ce nu intri și tu puțin, Hope?

- Nu, mulțumesc, răspundea Hope.

La câteva petreceri, văzuse deja Camaro-ul roșu al lui Ian Coburn parcat în față și se gândea: „Cum de reușește Allegra să facă asta în fiecare seară?”

Într-o zi, în timp ce Benton lucra la stratul de trandafiri, Hope se trânti ostentativ în hamac, afișându-și noua carte cumpărată, *Lolita*.

O deschise cu un oftat zgomotos, sperând că Benton o va observa, dar, multă vreme, el rămase preocupat de tunsul trandafirilor.

- Au! spuse în cele din urmă.

Se înțepase într-un spin.

- Ești bine? îl întrebă Hope și se ridică imediat din hamac. Vrei să-ți aduc un platur?

- A, Hope! spuse Benton. Nici nu te-am văzut. Ești foarte tăcută. Apoi observă cartea. Hei, citești *Lolita*!

Hope roși.

- Da.

Benton ieși din stratul de trandafiri și-și șterse fruntea cu o bandană portocalie.

- Ți-am tot promis că-ți aduc lista aceea de o sută de cărți, dar am fost teribil de ocupat.

- Ai și alți clienți în afară de mama, nu?

- Da. Lucrez la șase proiecte simultan.

- Ai cinci alți clienți? Mi se pare că ești aici tot timpul.

- Păi, acesta este proiectul meu preferat, spuse el, privind spre casă. În plus, am un manager și zece studenți care lucrează pentru mine.

- Nu înțeleg de ce ești grădinar când ai o diplomă în literatură, observă Hope.

Benton râse.